SPORTUL - ȘCOALĂ A EDUCAȚIEI

PEDAGOGI ȘI DISCIPOLI LA EXAMENUL DE INTERPRETARE A CODULUI ETIC

În formarea și pregătirea tinerilor sportivi un rol însemnat îl ocupă antrenorul, chemat să depună o muncă intensă nu numai pe planul instruirii, ci, în egală măsură, pe cel al educării tinerilor performeri, acest lucru constituind o condiție a succesului profesional. În **Codul principiilor și normelor muncii și vieții comuniștilor, ale eticii și echității socialiste** este inscris : **„Pentru fiecare comunist, pentru fiecare cetățean, munca este o datorie fundamentală, de onoare. Fiecare trebuie să dea dovadă de o înaltă conștiință profesională, competență, spirit creator, dăruire și pasiune în muncă ; totodată, trebuie să manifeste combativitate și intransigență față de manifestările de indisciplină, superficialitate și lipsă de răspundere în muncă".** Așadar, antrenorilor, profesorilor de educație fizică, instructorilor, tuturor activiștilor sportivi le revin sarcini majore în domeniul educației.

Cum înțeleg aceștia să răspundă misiunii încredințate ? Cum se ocupă de educația tinerilor sportivi pe care îi au în grijă ? – iată două întrebări la care încearcă să răspundă pagina de față.

LECȚIA ANTRENORULUI...

Stăm de vorbă cu **Viorel Berța**, secretar al C.J.E.F.S. Alba, vechi activist și foarte bun cunoscător al oamenilor care muncesc, cei mai mulți cu pasiune și devotament, pentru afirmarea sportivă a județului. Ne vorbește despre bilanțul pe 1977, cel mai rodnic din ultimii ani, fără a uita să precizeze că aceasta este și urmarea faptului că tehnicienii au înțeles mai bine ce rol joacă procesul educativ în realizarea unor rezultate de valoare.

...**Mihai Popa** este lăcătuș la I.A.M.U. Blaj și instructor al C.S.Ș. A adus cu el în cadrul secției de lupte concepția muncitorească, sănătoasă, pe care o transmite și elevilor săi, dintre care **Eugen Sălăjan, Vasile Dendiu, Ion Portic** și **Ion Fluieraș** au ocupat locuri fruntașe la campionatele naționale ale copiilor și juniorilor. **„Exista în Blaj o casă părăsită. Mi-am strîns copiii și le-am zis** — povestește Mihai Popa — **că n-ar fi rău să pornim la treabă, să ne facem acolo centrul nostru. Am muncit cu multă rîvnă, zile în șir, reușind să ne amenajăm ceea ce am dorit. Acum vechea casă părăsită este un veritabil magnet pentru mulți dintre elevii Blajului. V-am dat acest exemplu pentru că el ilustrează în parte ceea ce înțeleg eu prin a face educație tinerei generații de sportivi".**

„...La începutul lui februarie, la Hunedoara a avut loc concursul interjudețean de cros dotat cu „Cupa George Băleanu". Printre concurenți, prof. de educație fizică **Ilie Cioca**, fost campion balcanic și național, care alerga sub culorile „Tîrnavei" Blaj. Printre spectatori se aflau și elevii săi care urmau să ia startul mai tîrziu. Profesorul a ținut să predea o lecție pe viu de ceea ce înseamnă dîrzenie și bună pregătire (chiar dacă vîrsta pare să fie o opreliște în calea performanțelor), alergînd într-o manieră care i-a impresionat pe toți și cîștigînd detașat întrecerea seniorilor pe 8 000 metri. Exemplul său a fost urmat de reprezentanții Blajului, care în final au cucerit trofeul. Asemenea exemple, însă, mai oferă și antrenorii **Virgil Todeasă, Gheorghe Șuteu** și **Laurențiu Popescu**, colegi de muncă cu Ilie Cioca. Ei i-au urcat pe podiumul campionilor naționali pe **Sorin Rizea** (trei titluri) și pe juniorii din echipa de cros, printre care **Ion Marcu**, elev cu rezultate excelente la învățătură. „**Vedeți dv** — ne spune V. Todeasă — **la noi vin copiii cu inimile deschise și, firește, ei sînt receptivi și la ce e bine și la ce e rău. Or, noi trebuie să-i ferim de rău, să le arătăm că numai printr-o pregătire continuă, perseverentă și pasionată poți obține izbînda".**

Dar mai sînt și alți antrenori care îmbină în mod armonios și cu bune rezultate munca instructivă cu cea educativă. **Gheorghe Păcurar** (Textila Sebeș), **Nicolae Dornic** (Metalurgistul Cugir) și **Alexandru Prohor** (Constructorul Alba Iulia) depun, la rîndul lor, intense strădanii pentru creșterea unor sportivi cu certe calități dar și pentru formarea unor oameni bine pregătiți pentru viață.

Emanuel FÂNTÂNEANU

ARGUMENTUL PUMNULUI...

Ștefan Ion este un activist cunoscut în lumea sportului gălățean, la a cărei dezvoltare și-a adus, de-a lungul anilor, o contribuție notabilă. (În prezent face parte din colectivul de muncă al Administrației bazelor sportive). Ceea ce, din păcate, a început să se mai știe este că S. I. — în ciuda maturității sale și a unei bogate experiențe de viață — a devenit de la o vreme extrem de arțăgos și, ceea ce este mai rău, argumentele sale prioritare nu sînt vorba înțeleaptă și calmă, ci injuriile și chiar... bătaia !

Dovezi în susținerea acestor afirmații ? Nu de mult a lovit pe doi din subalternii săi, iar acum cîteva zile a devenit „eroul" unei scene ieșite din comun, care a produs indignare în rîndul martorilor din Sala sporturilor. Supărat la culme că un spectator l-ar fi jignit, a trecut imediat la represalii, ajutat și de personalul sălii. Spectatorul a fost adus în stare de inconștiență, devenind necesară intervenția personalului sanitar al sălii, care i-a acordat îngrijiri.

Om voinic (a fost și boxer) S.I. crede că are dreptul să se impună cu argumentul pumnului. Curios este faptul că șefii lui nu se sinchisesc, îngăduindu-i să se manifeste de-a dreptul huliganic.

Poate că aceste rînduri vor produce totuși o schimbare...

Telemac SIRIOPOL

„INDIFERENT DE REZULTATE, NU VOM ÎNGĂDUI ABATERILE"

Stăm față în față cu profesorul **Constantin Wessely.** Este fostul antrenor al divizionarei A de volei (fete) Voința București. Din ianuarie a fost obligat să se despartă de echipă, care se afla constant pe poziția retrogradării.

Ne vorbește cu voce scăzută, cu vădită stinghereală. Este limpede că subiectul abordat — **De ce n-a putut Voința București să părăsească ultimul loc în clasament ?** — nu îl încîntă. **„Am adus-o din campionatul orășenesc în Divizia A. Am muncit mult. N-a fost prea ușor...".**

Încercăm să înțelegem starea de spirit a antrenorului. Înțelegem, însă, mai puțin felul cum caută să justifice carențele echipei, acelea care au determinat, de fapt, actualul bilanț nesatisfăcător. Ne vorbește mult — poate prea mult — de valoarea scăzută a lotului, de numărul redus de sportive cu care a lucrat, de dezordinea existentă în procesul de instruire (fiecare jucătoare venea cam... cînd vroia !), de limbajul nepotrivit folosit între ele de componentele echipei în antrenamente și chiar la meciuri (cum s-a manifestat calitatea sa de antrenor și educator ?), de mofturile unor voleibaliste care au absentat pînă și de la partidele oficiale, cum a fost cazul Iolandei Iordache...

Firește, prof. Wesselly vine cu explicații. Dar explicațiile sale nu conving : **„Ce puteam să fac ? ! Dacă aș fi acționat ceva mai energic, recomandînd sau luînd măsuri disciplinare, în mod cert că ele n-ar mai fi jucat. Cînd dispui doar de 6, 7 sportive...".**

În același mod încearcă să explice rezultatele echipei și prof. **Constantin Gani**, cel care a preluat echipa. Aceleași eșecuri categorice, aceeași pregătire pe apucate, același friu liber nervilor, același limbaj necorespunzător. Și, notați bine: patru dintre sportive sînt... profesoare, deci educatoare. **„Ce să faci, cînd te afli la mîna sportivelor ! ? Să iau cazul Mariei Culic. Este sufletul echipei, o pasionată a voleiului. Dacă aș critica-o, sigur mi-ar întoarce spatele. Cînd dispui doar de 6, 7 sportive...".**

Așadar, aceeași mentalitate !

Soluția ? Ne-a preconizat-o prof. **Constantin Furcela,** vicepreședintele clubului sportiv Voința București : **„Vom primeni radical lotul, cu eleve din rețeaua școlilor de cooperație. Indiferent de rezultate, nu vom mai ingădui nici un fel de abateri !".**

Tardivă, soluția rămîne, totuși, singura eficientă. Dar este nevoie și de un mod nou de a înțelege procesul educativ...

Tiberiu STAMA

Performanța nu scuză huliganismul !

CUI LUĂM APĂRAREA ?

La Ocna Șugatag, într-o tabără școlară organizată de Inspectoratul județean Maramureș, s-a întîmplat un fapt cu totul ieșit din comun. Un elev, **Mihai Galvany**, de la Clubul sportiv școlar Sighetul Marmației — secția lupte libere — a lovit intenționat un profesor.

— Poate că n-a știut că sînteți profesor, a spus **Iosif Papp**, antrenorul lui Galvany.

— De la primele cuvinte, cînd mi s-a adresat injurios, i-am atras atenția că nu sînt elev (deși nici față de un coleg de-al său nu avea voie să vorbească urît), ci profesor. Încercasem să-l domolesc, deoarece voia să lovească pe unul dintre colegii săi de la altă școală.

— Atunci, trebuie să vă spun că Galvany nu-i chiar totdeauna în... mințile sale. Trebuie să-l scuzați, a încercat, în continuare, să-și apere elevul antrenorul Iosif Papp.

Profesorul ultragiat și-a arătat nedumerirea :

— În acest caz n-are ce căuta în sport ! Ce va face cu forța sa acest tînăr dacă, precum spuneți, nu-i totdeauna... în mințile sale ?

Văzînd că nu are succes, Iosif Papp a aruncat în balanță ultimul „argument" :

— Apoi poți să te adresezi cui vrei, că tot n-o să reușești să-i faci nimic. Galvany este un foarte apreciat luptător.

În fața acestei afirmații, profesorii care asistau la discuție au rămas stupefiați.

Cum, adică, performanța poate scuza un act de huliganism ? Pe cine apără antrenorul Papp ? Ce educație poate face un astfel de antrenor, profesor la Clubul sportiv școlar din Sighetul Marmației, care acreditează ideea că unui sportiv cu rezultate frumoase i se poate permite orice, mergînd pînă la a lovi pe cineva ?

Plîngerea profesorului ultragiat se află la Inspectoratul școlar județean Maramureș. Pe cînd rezolvarea ? **(S. N.)**

DINCOLO DE UN SCOP PUR SPORTIV

Selecția este o operație gingașă și pîndită de pericolul monotoniei dacă o repeți, încă și încă o dată, fără variație. Iată un punct de vedere pe care, înțelepți și prudenți, metodiști ai C.J.E.F.S. Brăila l-au luat în considerație cînd au hotărît — spre binele atletismului și al sportului local — să organizeze ample concursuri de triere printre elevii tuturor școlilor generale din portul dunărean. Am asistat, într-o duminică dimineața, la un asemenea eveniment care a întrunit 40 de fete și 60 de băieți, din clasele a IV-a și a V-a, în sala de atletism (de fapt, un culoar ingenios amenajat), gata de întrecere, în probe de alergare și sărituri, pe pista de „Coritan". Ceea ce ne-a impresionat, însă, dincolo de scopul pur sportiv al concursului, a fost toată ambianța, veselă și utilă, antrenantă și educativă, creată prin strădania profesorilor de educație fizică, a antrenorilor și instructorilor de pionieri prezenți în sală. Înainte chiar de a se începe întrecerile, foarte tinerii participanți au executat, la comandă, înviorătoare și disciplinante exerciții de front și ordine. Apoi, însoțiți de trompeta inspirată a elevului Constantin Nicolas, de la Liceul agricol, au cîntat în cor marșul „Soarele și pionierii". Părinții, masați pe marginea pistelor, curioși și nerăbdători, au fost mîndri de premiile frumoase (obiecte de artizanat) care-i așteptau pe învingători. În tot timpul concursului, prin amplificatoare s-au auzit sunetele discrete ale unor melodii moderne, susținînd atenția concurenților și plăcuta atmosferă. Iată o mostră fericită pentru modul cum trebuie conceput un eveniment presupus a fi — prin definiție — anost !

(vib)

...ȘI „EVADAREA" N-A MAI AVUT LOC

Există la Baia Mare, în echipa de volei (juniori) a județului — de trei ori cîștigătoare a grupei a IV-a — un tînăr jucător care „promite". Se numește Vasile Sighiartău și este elev la Grupul școlar minier. Un tînăr care, după cum se spune, duce tot greul echipei sale, fiind coordonatorul acesteia. Datorită calităților a fost selecționat în lotul național de juniori și i s-a dat drept de joc și la echipa din Divizia A, Explorări Baia Mare.

Se pare însă că succesele rapide l-au dat o ușoară amețeală lui „Sighi", cum îi spun colegii. Supărat că antrenorul său, prof. **Ion Rusu**, l-a mustrat pentru jocul slab prestat într-o etapă de campionat Sighi s-a prezentat la meciul echipei sale de juniori îmbrăcat în haine de oraș și a luat loc în tribună ca... spectator...

„Nu mai joc la echipa Clubului sportiv școlar. Am dublă legitimare și mă duc la tovarășul Mant, antrenorul de la Explorări", ar fi zis Vasile Sighiartău, privindu-și colegii care, în ziua aceea, fără aportul său, erau gata să piardă un meci ușor.

Trei zile mai tîrziu, într-o miercuri, a apărut pe teren în formația echipei Explorări, la meciul cu Politehnica Timișoara. Antrenorul **Alexandru Mant** nu l-a folosit, aflînd în ultimul moment de tentativa de „evadare" a tînărului jucător. Nu știm exact cum a decurs discuția. Interesează concluzia : **„Du-te, fătu' meu și fă-ți mai întîi datoria la echipa de juniori !"** ar fi zis Al. Mant.

La rîndul său, antrenorul **Ion Rusu** n-a socotit o umilință să meargă acasă la elevul său și să poarte o discuție bărbătească cu acesta. Rezultatul : în sîmbăta următoare Sighiartău se afla în autobuzul care ducea echipa de juniori la meciul cu puternica reprezentativă a Blajului.

Și astfel tentativa de „evadare" n-a mai avut loc, datorită atitudinii meritorii a doi antrenori.

Ce s-ar fi întîmplat dacă Al. Mant ar fi oferit lui Sighiartău o „aripă" ocrotitoare ? Ușoara amețeală de pe urma succeselor s-ar fi accentuat și zborul său spre înălțimi ar fi cunoscu multe... goluri în etica sportivă.

Sever NORAN

UN SPORTIV NU MINTE ȘI NICI NU SE MINTE

De necaz, de rușine, eleva **Liliana Roman** din Brașov plîngea amarnic. Pierduse la Craiova meciul de tenis de masă din finala ediției de iarnă a „Daciadei". Și, odată cu el, pierduse orice speranță sportivă. Dar absolut orice ! Firește, la vîrsta de 10 ani ar fi putut să mai încerce la handbal sau la atletism, unde nu există „tuș". căci tuș a fost și arbitrul n-a văzut ! În fond, ce importanță mai are acum, dacă tot va termina cu sportul ? Da, va sfîrși irevocabil cu tenisul de masă, cu nedreptățile din acest joc...

— Liliana, dacă îmi dai voie, aș vrea să-ți strîng mîna, să te felicit. Ai jucat foarte frumos !

Și tînărul Sever Naidin, din echipa divizionară A de tenis de masă a C.S. Școlar din Craiova, ia loc pe banca scundă, unde sta ghemuită micuța Liliana.

— Da... știu eu, spuneți așa, ca să nu mai plîng.

— Spun așa fiindcă așa este și un sportiv nu minte și nici nu se minte.

— Eu mă mint ! Zic că n-am să mai joc tenis de masă, dar gîndesc invers.

— Sînt și unii care procedează așa, însă ei nu se numesc sportivi.

— Adică, eu nu sînt sportivă ?

— Nu ești sportivă dacă plîngi, dacă oglești adevărul.

— Dar ce sînt ?

— O fetiță care, pur și simplu, plînge...

— Da, dar de ce plînge...

— Plînge, poate fiindcă nu are curaj să privească lucrurile în față.

— Eu am curaj ! Știu, și pot spune oricui, că adversara a fost mai bună decît mine. Am curaj să mai spun că nu arbitrul a fost de vină că am pierdut meciul. Dar mă mint — de necaz că am pierdut — că n-am să mai joc ping-pong și gîndul acesta mă face să sufăr cumplit.

— Un sportiv adevărat nu trebuie să se mintă.

— Știu, însă mă simt bine așa, mă mai alintă unul, altul...

— Nu e sportiv !...

— Nu e ! Aveți o batistă ?...

Și tînărul educator, educat la rîndul lui de colectivul C.S. Școlar din Craiova, oferi Lilianei o batistă albă, imaculată, ca și sportul adevărat.

Vasile TOFAN